

[Carsten Raft.]

vil, til Sognets Sager, uden at behøve at frygte Indblanding fra sine overordnede Side. Man har forsøgt at hæfte sig ved et Svar, som Løvdal har givet under det tjenstlige Forhør om sit Syn paa Byplanen. Han bestrider Referatet paa dette Punkt. Det er ogsaa Sagen uvedkommende. Jeg synes, det havde været rarest, om han simpelt hen havde nægtet at svare med Hensyn til sit Forhold inden for Sogneraadet og med Hensyn til, hvad han har tænkt og ment — det kommer ikke hans Departementschef ved, det har denne ingen Ret til at spørge om.

Det danske Folk har valgt Demokratiet, den personlige og politiske Frihed, som sit Samfundsgrundlag. Men det skulde gerne være et *ærligt* Demokrati. Og angribes dets Grundsetninger — selv om det sker fra de højeste Embedsmænd —, maa det paatales. Det er den parlamentariske Ministers og den demokratike Rigsdags simple Pligt, ikke mindst i en Tid som denne. Vi vil ikke her i Landet have politisk Pres paa vore folkevalgte Repræsentanter, vi vil, at vore Embedsmænd skal have den samme politiske Frihed som enhver anden Statsborger. Selve Sagen kan godt forekomme beskeden, men Princippet — saadan som Sagen faktisk er placeret: intet Svar fra de Myndigheder, der havde Pligt til at svare —, det er vigtigt.

Jeg er selvfølgelig ikke i Tvivl om, at Ministeren er fuldkommen enig med mig baade i Sagen, i Princippet og i det konkrete Tilfælde. Jeg siger det bare, for hvis mine Bemærkninger kunde forstaas anderledes, saa vilde jeg fornærme en parlamentarisk Minister, og det vil jeg da ikke gøre. Jeg beder bare Ministeren udtale sig om Sagen.

Marius Jensen: Jeg vil gerne stille den højtærede Minister for offentlige Arbejder et Spørgsmaal. Som bekendt har Isen lagt store Hindringer i Vejen for Færgefarten over Storebælt i den Polarvinter, vi har haft. Mange Tons Olie er gaaet tabt i Kampen for Overfarten, og dog har mange rejsende faaet ufrivilligt lange Ophold baade i Korsør og i Nyborg; det saa en Tid næsten haabløst ud. Det, jeg da vil spørge den højtærede Minister om, er, om der ikke havde været en anden Udvej, saaledes at

rejsende kunde være blevet hjulpet hurtigere frem. Der er en Overfart Hundested—Grenaa; den har ikke Isvanskeligheder i den Udstrækning som Korsør—Nyborg eller som Kalundborg—Aarhus, ja, den er vel til de fleste Tider isfri, og det, som der særlig vilde være Vanskeligheder med, Brændselsspørgsmaalet, kunde vel ordnes. Var det ikke Overvejelse værd, om den Vej var farbar: at overføre Trafikken til Grenaa—Hundested, naar Isen lægger sin klamme Haand over Bælterne? Vel ved jeg, at Grenaa—Hundested er et privat Foretagende, men det lod sig vel ordne. Jeg stiller derfor dette Spørgsmaal til Overvejelse for den højtærede Minister for offentlige Arbejder.

Finansministeren (V. Buhl): I Anledning af det ærede Medlem Hr. Elgaards Udtalelse vedrørende Ministeriernes Pressesekretariat skal jeg paa Statsministerens Vegne bekræfte, at Regeringen med Hensyn til dette Sekretariat har indtaget den Stilling, som blev angivet af det ærede Medlem.

Ministeren for Landbrug og Fiskeri (Bordning): Som det sikkert er Tingets Medlemmer bekendt, har Landbrugsministeriet bl. a. den Opgave at værne, bevare og eventuelt udvide Lystskovdistriktets, det vil sige Dyrehavens Omraade. Denne Folkepark er af den allerstørste Betydning for den almindelige Befolkning, for Storkøbenhavns Befolkning først og fremmest. Det var derfor ogsaa en Selvfølge, at Ministeriet i Vinter maatte modsætte sig det Forslag om en Udnyttelse og hermed Beskæring af Dyrehaven, som blev fremsat af Lyngby-Taarbæk Sogneraad. Da Ministeriet netop i denne Vinter har søgt og faaet Finansudvalgets Tilslutning til Indkøb af meget kostbare Villaer Nord for Taarbæk til Udvidelse af Dyrehaveomraadet, altsaa umiddelbart i Nærheden af det Stykke af Dyrehaven, som Lyngby-Taarbæk ønskede at beslaglægge, maatte en Afvisning af Kommunens Plan være en Selvfølge. Et Salg her vilde gøre de kostbare Køb helt urimelige og uforsvarlige. At bevare det gamle Omraade er selvfølgelig den første og vigtigste Pligt og langt billigere end de foretagne Millionkøb til Udvidelse. Det var derfor med den allerstørste Forbavelse, at vi i Ministeriet blev bekendt med,